

Urbanització de les ginesteres

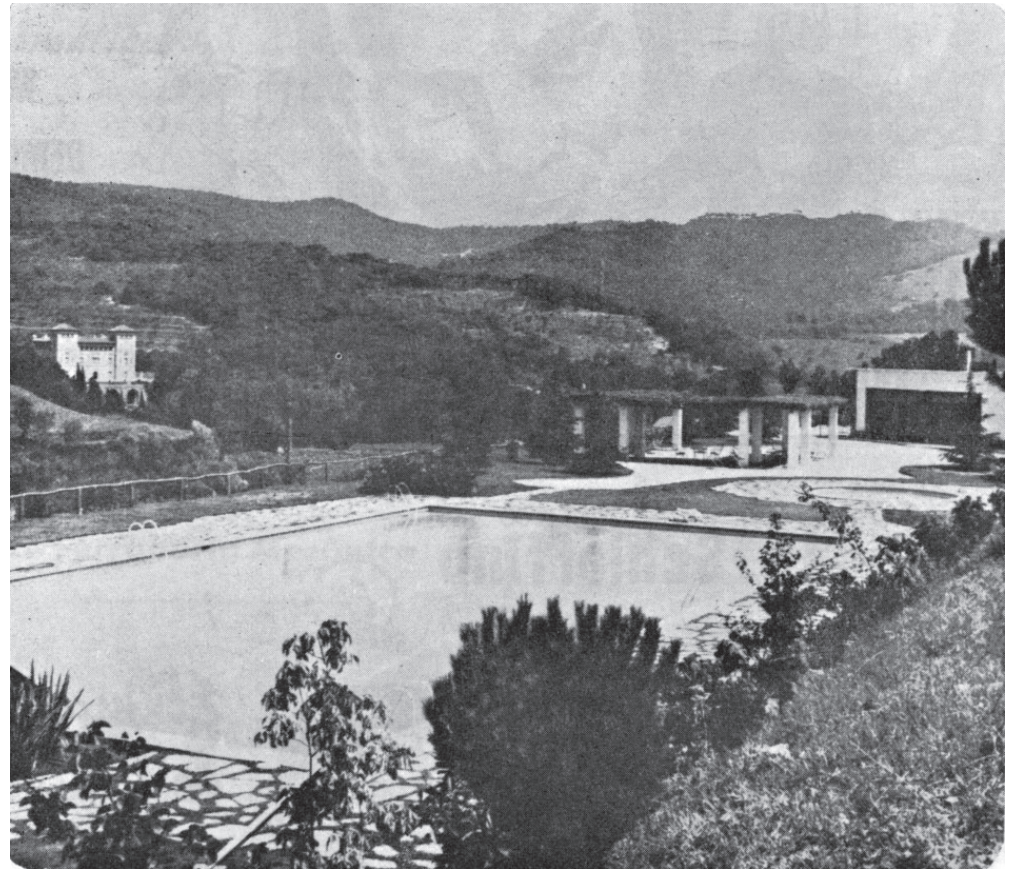
BERNAT CALVO

Les Ginesteres és la urbanització argentonina amb una major superfície, i consta de dues fases, sense projecte de reparcel·lació ni d'urbanització inicial. Hi havia una tercera fase com a possibilitat per part dels promotors, però que no s'ha realitzat. La història d'aquesta urbanització és dura, dura en el sentit que ens trobem amb una macroubanització que va ser mal urbanitzada, i que avui en dia seria impensable realitzar al mig de la natura. Les urbanitzacions són, sense cap dubte, una de les herències més pesades i costoses de l'últim govern franquista d'Argentona i els primers anys de la democràcia. Aleshores, la sensibilitat cap a la natura, el paisatge i el patrimoni cultural era gairebé nul·la, tot i que, amb els anys, per desgràcia, no s'ha millorat tant com voldríem molts. Cal però, veure ara la seva història recent, la que ha portat a ser el que és ara, una urbanització que ha lluitat per dotar-se de tots els serveis dels quals mancava.

Al principi trobem una primera fase, anomenada "de Llevant", aprovada per la Comissió Territorial d'Urbanisme de Barcelona el dia 9 de setembre de 1968 segons la normativa del Pla General d'Argentona de 1965, durant una època de plena eferescència de les urbanitzacions, durant l'etapa de l'alcalde Joan Duran.

La primera fase consta de 315.000 m², dels que un 66 per cent, és a dir, 208.900 m² són destinats a solars, la resta segons el programa de la urbanització estan destinats a zones verdes.

En principi l'espai de solars es

distribuïa en parcel·les mínimes de 800 m², cosa que no va ser observada, ja que tenim parcel·les de fins la meitat d'aquesta superfície. Per aquesta raó, on hi havia d'haver només 180 edificacions, n'hi han sorgit unes 214.

Aquesta primera fase va ésser molt mal urbanitzada, per començar no comptava ni amb clavegueram, sinó que cada finca tenia la seva fossa sèptica, no tenia tampoc canalització d'aigua, els carrers estaven mal asfaltats i per suposat no hi havia gas (avui en dia, però, és de les poques urbanitzacions argentonines que en té).

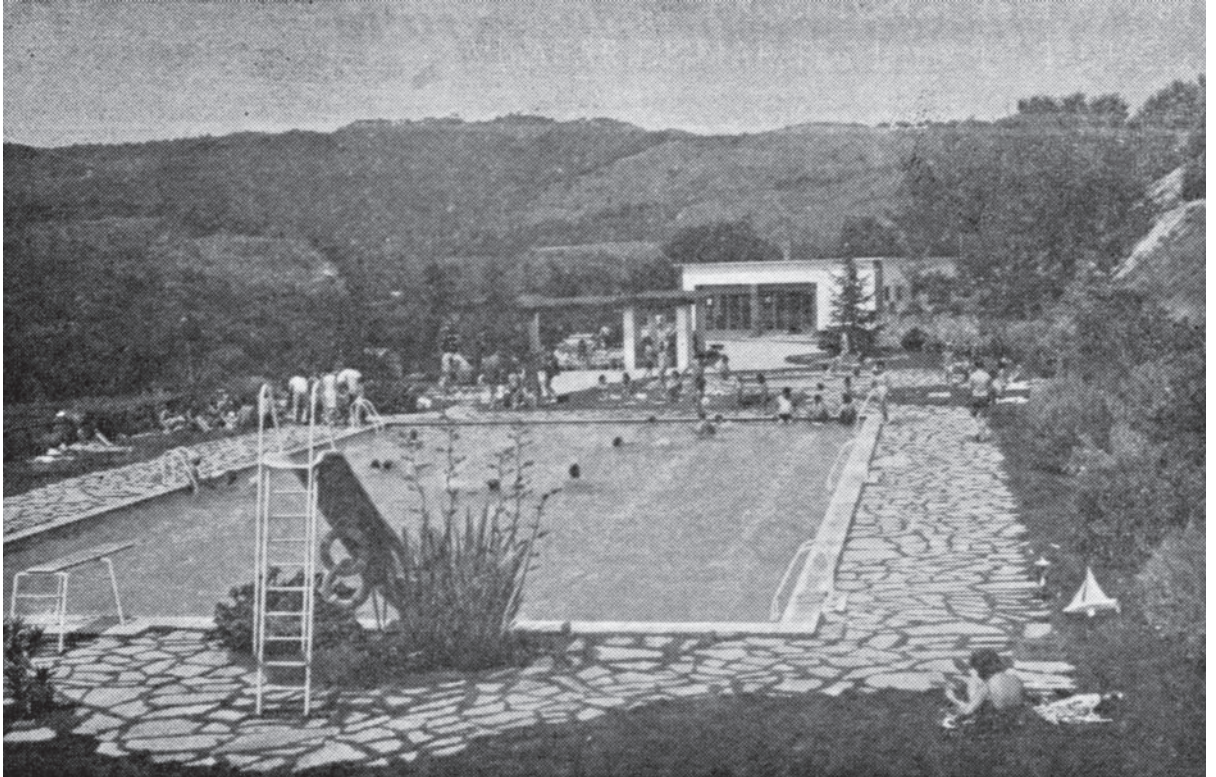
La segona fase, anomenada "de Ponent" o "la Vinya", va ser aprovada per la Generalitat (Comissió Territorial d'Urba-

nisme de Barcelona) l'any 1980, però amb la particularitat que els plànols presentats a la Generalitat no eren els mateixos que es van presentar a l'Ajuntament, i que no van obtenir l'aprovació de la Generalitat a causa dels condicionants del futur Pla General d'Ordenació Urbanística d'Argentona del 87. Aquesta fase té una superfície total de 307.140 m², amb una superfície mínima per parcel·la de 800 m².

La segona fase va ésser més ben urbanitzada que la primera, ja que es va construir directament amb clavegueram –ja que ja s'havia de fer normativament així–.

Els problemes van venir quan el promotor i propietari de la

Zona de la piscina amb can Navas a l'esquerra

Piscina, amb pocs arbres al voltant

urbanització, Ramon Claveria, es va fer fonedís l'any 1978 a causa dels deutes en els seus negocis professionals, enganyat a més pel seu home de confiança i cap de vendes de les finques de les Ginesteres, en "Xerta", com se'l coneixia.

Claveria deixava així uns deutes de 1.300.000 pessetes i a 75 propietaris sense poder figurar com a autèntics posseïdors de les parcel·les, ja que el senyor "Xerta" va fer una ampliació il·legal de la segona fase, que no constaven en el pla parcial aprovat, i que va vendre (gràcies a la famosa mala pràctica de vendre habitatges sobre plànol).

Donada la crítica situació en què es trobaven molts propietaris, es va constituir l'Associació de Veïns de les Ginesteres, però aquesta no era una entitat urbanística que pogués gestionar de forma eficaç i jurídicament vinculant el pagament de quotes dels propietaris, per la qual cosa es va buscar canalitzar uns anys més tard aquestes funcions més deli-

cadades a través de la Entitat Urbanística de Conservació (EUC), que vindria a ser com una Junta de Compensació, però apta per a conservar la urbanització i gestionar-la i costejar-la fins a la seva recepció per l'Ajuntament (quan la gestiona i costea). L'Associació de Veïns de les Ginesteres va seguir subsistint, però fent unes altres tasques amb uns objectius menys jurídics, com qualsevol altra associació de veïns.

Sembla ser que entre el senyor "Xerta" i la Entitat Urbanística de Conservació hi va haver un acord per tal de que els serveis de canalització de l'aigua corrent de la 2a fase arribessin a la ampliació il·legal d'aquesta mateixa fase, a canvi que el primer donés 20 milions de pessetes per a reurbanitzar la 1a fase. Així doncs, aquesta ampliació de la segona fase que es va fer il·legalment va passar a ser una part més de les Ginesteres, i de fet amb el Pla General del 87 va constar com a part de la unitat d'actuació de "Les Ginesteres".

Per part de l'Associació de Veïns de les Ginesteres, ha remarcat el seu president, Robert Subirón, que hi va haver la sensació de deixadesa, abandonó i descontrol per part dels diferents ajuntaments, cosa que va propiciar l'aparició d'ampliacions il·legals del que estava planejat, parcel·les mínimes de la meitat de l'extensió de les reglamentàries i una falta de voluntat de fer-se càrrec del manteniment de la urbanització, és a dir, de recepcionar-la. Segons ens explica, no va ser fins a l'entrada a l'Ajuntament del regidor d'urbanisme Santi Móra, que les coses no van canviar en pro de la dignificació de la més gran de les nostres urbanitzacions. Va ser l'època de negociacions entre la Entitat Urbanística de Conservació (EUC), representada pel seu primer president, Llorenç Soldevila amb els alcaldes Josep Maria Gallifa i Esteve Canal, amb els successius regidors d'urbanisme (Camps, Casanoves i Móra). I culminà amb l'actuació d'Agustí López que va aconseguir pactar la

recepció per part de l'ajuntament.

L'any 1989 es fan els primers passos per fer el projecte de reurbanització de les Ginesteres per a dignificar la urbanització, en el que es va encarregar fer un avant-projecte de reurbanització. Però a l'hora de decidir com s'havien de pagar aquestes obres, van sorgir conflictes entre els propietaris. Es debatia si havien de pagar tot el que es pressupostava de cop i dividint-ho entre els propietaris o pagar els propietaris de mica en mica segons les obres que s'anessin fent, triomfant el segon sistema. Fins i tot, en una assemblea de propietaris hi va haver d'intervenir la guàrdia civil per l'alta tensió que generaven els debats. Com que el segon sistema esmentat no va funcionar ja que molts propietaris que aleshores només estiuaven a les Ginesteres no pagaven, uns quants veïns van animar a un enginyer industrial a presentar-se de president de la EUC, Agustí López, per a solucionar el problema vigent. Com que la situació de les gestions i pagaments d'obres no era bona,

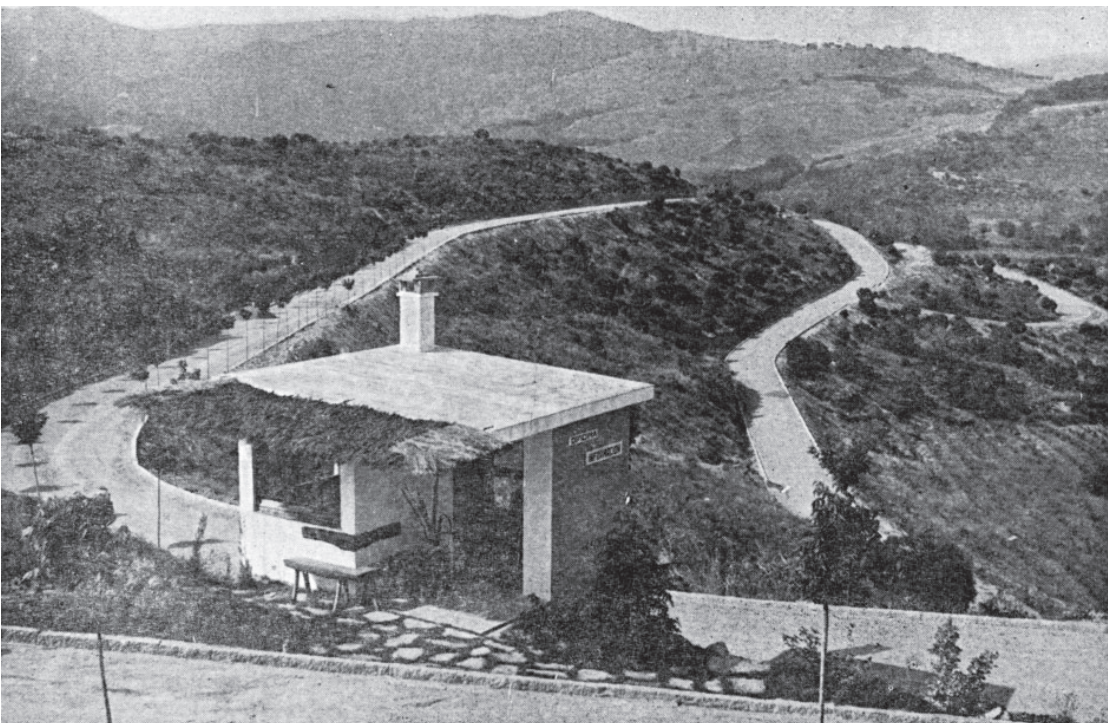

Can Bramona
i les Ginesteres.
Foto: Llorenç Soldevila

no li va costar convèncer als propietaris per a esdevenir president. Les seves gestions com a president de la EUC a principis dels noranta van ser exitoses ja que va aconseguir una forma de pagament per elements (que seria un sistema entremig dels dos anteriors, ni repartir costos tot de cop ni actuació per actuació). A més, va aconseguir adequar l'actuació de l'EUC des d'un punt de vista econòmic, jurídic (fent pagar als propietaris que no havien pagat fins aleshores el que tocava) i tècnic (fent redactar un projecte

de reurbanització definitiu). A mesura que s'anaven construint els diferents elements de serveis (enllumenat públic, asfaltat, etc) s'anava recepcionant provisionalment per l'Ajuntament, cosa que afavoria a tots els que vivien a les Ginesteres.

La recepció definitiva no arribaria fins al mes de març de l'any 2007 a punt d'acabar el mandat de l'Entesa i PSC, però sembla que ja feia anys que hi havia un compromís per part d'aquell Ajuntament de recepcionar definitivament la urbanització.

Vista dels carrers Agustí Bartra i Lluís Companys sense cap construcció